

***Blagor krotkim, kajti deželo
bodo podedovali.***

(Mt 5,5)

Rok se po obisku Rima vrača domov v rodno Francijo. Pot ga vodi skozi Italijo. Ob reki Pad spet pride v mestece, kjer pustoši strašna bolezen – kuga. Tudi tu ne spremeni pridobljene dobre navade ter se odpravi v mestno bolnišnico, kjer mnogim povrne zdravje in upanje. Toda ob koncu tudi Roka popade ta strašna bolezen. Vročico in hude bolečine je prenašal tudi potem, ko so ga zaradi njego-

ve bolezni pregnali iz bolnišnice in iz mesta. Marsikdo drug bi meščanom očital njihovo nehvaležnost ter hudobijo, toda ne Rok. Rok tega ni storil, ker je bil poln kreposti krotkosti.

Še več, da bi preživel, se je oklenil najstarejše obrti – beračenja. Beračil je od hiše do hiše in prosil najnujnejših sredstev za golo preživetje. Potrkal je tudi na vrata nekega plemiča, ki pa ga je zelo sramotno nagnal. Zato se je Rok umaknil v bližnji gozd in se ulegel pod drevo. Tu pa se zgodi največji čudež, po katerem Rok dobi atribut, ki ga spremlja na vseh upodobitvah. Po tem namreč ločimo Rokovo podobo od podob drugih romarjev. Ta podoba izžareva neverjetno krotkost. Kajti tudi v največji stiski, v največji nesreči se Rok ne zateče k plemiškemu poreklu, tudi ne našteva vseh svojih zaslug, ki jih je opravil. Rok se krotko zateče k nebeškemu Očetu, ter vanj postavi vse svoje upanje.

Čeprav ni bilo nikogar, ki bi Roku pomagal, Bog svojega služabnika ni zapustil, temveč mu je lovski pes tistega nesramnega plemiča vsak dan nosil lepe koščke kruha s plemičeve mize, da je lahko preživel. Krotak človek dopusti in sprejme pomoč Boga ne glede na to, v kakšni obliki mu jo Gospod pošlje. Krotak človek morda ne razume vsega, vendar sprejme stvari takšne, kot so, vedno kot dar Najvišjega Boga. Kakšen drug bi v taki situaciji popolnoma obupal, zapustil bi se in v strašni samoti umrl. Rok pa je v psičku videl dobrotno Božjo previdnost, ki nikogar nikdar ne zapusti, če le tudi človek ne opusti upanja, da bo Bog pomagal. Rok je krotko sprejemal udarce življenja, vendar je tudi krotko sprejel Božjo pomoč, četudi v zelo nenavadni obliki.

Krotak človek tako podeduje deželo, kajti le preko krotkosti mu je lahko vsa dežela dediščina ter mu lahko vsa dežela služi. Seve-

da ne tako, kakor se služi vladarjem in oblastnikom tega sveta, temveč tako, da nam nobena stvar na tem svetu ne more uničiti upanja, da je Bog dober in pripravljen pomagati vsakemu človeku, kajti Bog namreč ne more sovražiti tega, kar je ustvaril; in v vsakem človeku ustvari nekaj, kar lahko ljubi. Plemič, ki je Roka sramotno nagnal, je na koncu tudi preko ravnanja svojega lovskega psa spoznal, kako Bog neizmerno ljubi Roka. Spoznal je svoje pomanjkanje usmiljenja. Ganilo ga je, da je bil celo njegov lovski pes bolj usmiljen kakor on. Prišel je k Roku, ga prosil za odpuščanje, celo odločil se je, da bo po Božji volji vse dal ubogim. Ostal je pri svetem možu v njegovi koči in je z njegovimi nauki prišel do velike popolnosti.